

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 3.

Vydána dne 8. ledna 1924.

Obsah: 5. Zákon o označování původu zboží.

5.

Zákon ze dne 20. prosince 1923 o označování původu zboží.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Pojem nesprávného označení původu zboží.

§ 1.

(1) Nesprávným označením původu zboží ve smyslu tohoto zákona jest rozuměti každé označení, které jest způsobilé vzbuditi v obchodním styku nesprávnou domněnku, že zboží, o něž jde, bylo vyrobeno v určitém místě, určitém okrsku (§ 6) neb v území určitého státu.

(2) Nerozhoduje, je-li nesprávné označení na zboží samém neb na bezprostřední úpravě jeho nebo na obalech neb nádobách, neb bylo-li ho použito v oznámeních, nápisech, vyhláškách, obchodních oběžnících, cenících, účtech, průvodních listinách atd. Stejně nerozhoduje, činí-li se nesprávné označení přímo nebo nepřímo, slovem nebo vyobrazením.

(3) Zbožím rozumějí se také produkty prvotní výroby, vyrobením také vypěstění.

§ 2.

Za nesprávné označení původu jest pokládati i takové, jež jest provázeno označením pravého původu nebo výrazem „druh“, „typ“, „způsob“ nebo jakýmkoli jiným podobným výrazem, je-li označení přes tyto dodatky způsobilé vzbuditi domněnku v § 1 uvedenou.

§ 3.

(1) Nesprávným označením nejsou údaje (názvy), které podle obchodního obyčeje zúčastněných kruhů nemají již výhradného vý-

znamu označení původu, stavše se všeobecně obvyklými k označování druhu neb jakosti určitého zboží, ledaže by k údajům (názvům) takovým byl připojen dodatek, který (jako „pravý“, „přirozený“, „skutečný“, „původní“) jest s to, aby obnovil původní význam jejich.

(2) Názvy produktů z vinné révy, názvy piva a minerálních vod, označující místní, okrskový neb státní původ těchto druhů zboží, nepokládají se nikdy za označení druhu neb jakosti. Tento předpis se nevztahuje na odrůdová označení vína, nebude-li pro určité odrůdy nařízením jinak ustanoveno.

(3) Seznam údajů (názvů) v odst. 1 uvedených povede ministerstvo obchodu. Bližší předpisy o tom budou vydány nařízením.

§ 4.

Podle ustanovení tohoto zákona může býti nastupováno i proti prodáváči, který, označuje-li zboží, jímž obchoduje, svým jménem nebo svojí adresou, nepřipojí zřetelným písmem údaj, ve kterém státním území, okrsku neb místě bylo zboží vyrobeno, pokud tímto opominutím dán je v obchodním styku podnět k nesprávné domněnce v § 1 uvedené.

§ 5.

Nařízením může býti předepsáno, že určité druhy zboží nebo jejich úprava (obaly, nádoby) musí býti opatřeny výslovným označením místního původu zboží aneb že mohou býti na prodej chovány neb jinak v oběh uváděny, jen, jsou-li opatřeny výslovným označením místa původu.

Okrsková pojmenování.

§ 6.

(1) Nařízením mohou býti vydány předpisy o označování původu zboží, vyrobeného v urči-

tých územních oblastech (okrsková pojmenování).

(2) Nařízení by zejména obsahovalo:

1. přesný název a podrobné ohraničení okrsku,

2. podmínky a způsob označení původu,

3. předpisy o kontrole a zabezpečení ochrany okrskového pojmenování, zejména zákaz vývozu, dovozu i ukládání zboží nesprávně označeného.

(3) Okrsková pojmenování cizozemská mohou být předmětem nařízení, chrání-li dotyčný cizí stát okrsková pojmenování československá.

Ustanovení trestní.

§ 7.

(1) Kdo úmyslně opatřuje zboží nesprávným označením původu nebo takto nesprávně označené zboží chová na prodej nebo jinak uvádí v oběh, trestá se, není-li čin přísněji trestný, za přečin vězením od jednoho do tří měsíců nebo peněžitým trestem od 200 Kč do 20.000 Kč, za okolností zvláště přitěžujících, zejména byl-li již jednou pro takový čin pravoplatně odsouzen nebo byl-li ve větší míře dotčeny veřejné zájmy, vězením od jednoho do šesti měsíců, vedle něhož může být uložen i peněžitý trest až do 20.000 Kč.

(2) Pokus přečinu je trestný.

§ 8.

Kdo se některého z činů v §u 7 uvedených dopustí z hrubé nedbalosti, trestá se soudem za přestupek peněžitým trestem od 100 Kč do 2000 Kč.

§ 9.

(1) Doba náhradního trestu za nedobytný trest peněžitý budiž stanovena podle zavinění.

(2) Uznal-li soud trest peněžitý jako vedlejší, vyměří náhradní trest stejným druhem trestu jako trest hlavní.

(3) Doba náhradního trestu nesmí převyšovatí dohromady s hlavním trestem meze zákonné sazby.

(4) Peněžití tresty připadají státu.

§ 10.

(1) Přestupky nařízení vydaných na základě §§ 5 a 6 trestají se politickým úřadem (administrativní policejní vrchností) první

stolice vězením (uzamčením) od jednoho do čtrnácti dnů nebo pokutou od 500 Kč do 10.000 Kč, pokud čin není trestný podle § 7 nebo § 8.

(2) Uložené pokuty připadají státu.

§ 11.

(1) Přečiny a přestupky soudně trestně stíhají se toliko na obžalobu soukromou.

(2) K obžalobě soukromé jest oprávněn každý, kdo vyrábí zboží téhož nebo podobného druhu nebo zboží takové prodává, jakož i spolky zřízené k hájení hospodářských nebo stavovských zájmů osob k soukromé obžalobě oprávněných.

§ 12.

O tom, je-li tu nesprávné označení ve smyslu §§ 2 a 3, vyžádá si soud znalecký posudek obchodní a živnostenské komory nebo zemědělské rady nebo příslušných odborných organizací toho kterého odvětví výrobního nebo obchodního, v jichž obvodu má soud své sídlo.

§ 13.

(1) Na návrh soukromého žalobce vysloví soud v odsuzujícím rozsudku, že nesprávné označení původu má být ze zboží odstraněno nebo přiměřeně doplněno nebo podle okolností odstraněny obaly, nádoby, oznámení, nápisy, vyhlášky atd. s takovým označením, a to i tehdy, mělo-li by to za následek zničení zboží.

(2) Totéž může soud na návrh soukromého žalobce neb osob k soukromé obžalobě oprávněných (§ 11) vysloviti, nenáleží-li zboží obviněnému nebo nelze-li nikoho podle tohoto zákona stíhati neb odsouditi, uzná-li, že původ zboží je nesprávně označen, leč by zboží přešlo již do držení přímého spotřebitele.

(3) Již za trestního řízení může soud na návrh soukromého žalobce naříditi, aby závadné zboží bylo zabaveno nebo jinak účelně uschováno a celními úřady při dovozu nebo vývozu až na další poukaz zadrženo a z dopravy vyloučeno, je-li třeba, aby opatření v předchozích odstavcích uvedená mohla být zabezpečena nebo aby se zabránilo dalšímu páchání, pokračování nebo opakování trestného činu.

(4) O návrhu na opatření uvedená v odst. 2. a 3. rozhodne usnesením sborový soud první stolice, v jehož obvodu trestní řízení se vede nebo v jehož obvodu se zboží nalézá, ve shromáždění tří soudců v neveřejném sedění po slyšení účastníků. Na toto rozhodnutí mohou

si účastníci stěžovati do tří dnů. O stížnosti, již může býti přiznán odkládací účinek, rozhodne sborový soud druhé stolice.

§ 14.

(1) Na návrh soukromého žalobce může soud vysloviti, že rozsudek bude uveřejněn v jednom nebo několika časopisech. Totéž může soud na návrh obžalovaného vysloviti, byl-li obžaloby zproštěn.

(2) Zpravidla uveřejnění je rozsudek bez odůvodnění; podle okolností může však soud naříditi, aby uveřejněny byly i důvody rozsudku.

(3) Obžalovaný i soukromý žalobce mohou uveřejnění též rozsudek na své útraty.

Soukromoprávní žaloby.

§ 15.

Nehledíc k trestnímu stíhání podle § 7 a násl., mohou osoby a spolky v § 11 uvedené domáhati se žalobou u civilního soudu, aby ten, kdo jedná proti těmto ustanovením, upustil od označení nepřipustných, aby odstranil stav odporující ustanovením tohoto zákona a po případě, aby nahradil škodu, která jeho činem byla způsobena.

§ 16.

(1) Kdo je na základě tohoto zákona oprávněn činiti nárok na náhradu škody, může požadovati i náhradu ušlého zisku. Je-li k náhradě povinno několik osob, ručí rukou společnou a nerozdílnou.

(2) O tom, zda škoda vznikla, a o její výši rozhoduje soud podle volného uvážení.

§ 17.

(1) Také majitele podniku lze žalovati, aby zanecháno bylo nepřipustného označení neb odstraněn stav odporující ustanovením tohoto zákona, stalo-li se toto jednání v provozování podniku zřízencem neb zmocněncem podniku.

(2) Za škodu tím způsobenou ručí majitel podniku, jestliže o jednání svého zřízence neb zmocněnce věděl neb vědět musil; stalo-li se nepřipustné označení z jeho podnětu, odpovídá za škodu samojediný.

§ 18.

(1) Spory a nároky podle tohoto zákona sluší rozhodovati výlučně sborovým soudům první stolice, a to pokud se týče Čech, Moravy

a Slezska, vykonávajícím pravomoc ve věcech obchodních.

(2) Ustanovení § 7a J. N. a čl. VII., lit. c), zák. ze dne 1. dubna 1921, č. 161 Sb. z. a n., nelze užiti.

§ 19.

(1) Pro žaloby vznesené na základě tohoto zákona proti osobám, jichž podnik náleží se v tuzemsku nebo které jsou žalovány vzhledem ku své činnosti u určitého podniku v tuzemsku, je výlučně příslušným soud, v jehož obvodu jest tento podnik, má-li však podnik více závodů, soud onoho závodu, na nějž se jednání vztahuje, jinak soud hlavního závodu. Není-li v tuzemsku takového podniku, jest výlučně příslušným soud, v jehož obvodu má žalovaný své bydliště.

(2) Pro osoby, které nemají v tuzemsku ani podniku ani bydliště, jest výlučně příslušným soud místa, kde se v tuzemsku zdržují, nebo není-li tento znám, soud, v jehož obvodu byl skutek proveden.

(3) Byl-li skutek tomuto zákonu se přičící spáchán obsahem spisů nebo tiskopisů zaslaných z místa ležícího mimo obvod působnosti tohoto zákona, považuje se za místo provedení skutku ono místo v tuzemsku, kam spis nebo tiskopis byl zaslán nebo kde byl dodán neb rozšiřován.

§ 20.

(1) Soudem mohou býti podle platných předpisů povolena na návrh oprávněné strany prozatímní opatření, aby se zabezpečily nároky v § 15 uvedené. Příslušným je též okresní soud, v jehož obvodu byl proveden skutek, nárok zakládající.

(2) Ustanovení § 14 platí obdobně i pro spory civilní; vyhlášení obstará navrhovatel.

§ 21.

Žalobní právo pro nároky dovozované z § 15 tohoto zákona promlčuje se uplynutím šesti měsíců. Lhůta počíná běžeti od doby, kdy se oprávněný (§ 11) dověděl o činu a osobě zavazaného, žalobní právo však pomíjí v každém případě nejdéle po roce od okamžiku, kdy se staly činy k žalobě opravňující.

§ 22.

Poměr k cizině.

(1) Československým příslušníkům co do nároků poskytnutých tímto zákonem jsou na

roven postavení, kdo mají na území republiky Československé bydliště (sídlo) nebo závod.

(2) Jinak může, kdo není příslušníkem československým, uplatnit nároky poskytnuté tímto zákonem jen tehdy, je-li příslušníkem státu nebo má-li bydliště (sídlo) nebo závod na území státu, který klade příslušníky československé na roven vlastním příslušníkům co do ochrany stejných nebo podobných nároků.

(3) Zda podmínka v předchozím odstavci uvedená jest splněna, vyhlásí se ve Sbírce zákonů a nařízení; není-li takovéto vyhlášky, lze podati průkaz prohlášením ministerstva obchodu ve shodě se zúčastněnými ministerstvy.

Poměr k jiným zákonům a nařízením.

§ 23.

(1) Tímto zákonem nejsou dotčeny předpisy jiných zákonů nebo nařízení, jimiž se nařizuje nebo zakazuje určitý způsob označování zboží. Zejména nejsou dotčeny zákony ze dne 16. ledna 1896, č. 89 ř. z. ex 1897, o obchodě s potravinami a některými předměty užitnými, ze dne 25. října 1901, č. 26 ř. z. ex 1902, o obchodu s máslem, sýrem, přepuštěným máslem a vepřovým sádlem a jejich náhražkami (nař. býv. uherského ministerstva orby ze dne 13. května 1900, č. 25873), dále zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 297 Sb. z. a n., o povinném známkování chmele, a ze dne 17. března 1921, č. 128 Sb. z. a n., o uznávání původnosti odrůd, uznávání osiva a sádí a zkoušení odrůd kulturních rostlin — ani nařízení vydaná na základě těchto zákonů.

(2) Okolnost, že právo k užívání některé ochranné známky (zák. ze dne 6. ledna 1890, č. 19 ř. z., zák. ze dne 30. července 1895, č. 108 ř. z., zák. ze dne 24. července 1919, č. 471 Sb.

z. a n., a zák. ze dne 30. června 1921, č. 261 Sb. z. a n.) bylo zabezpečeno zápisem do známkového rejstříku, není na překážku, aby oprávněný (§ 11) zakročil ve smyslu tohoto zákona proti dalšímu nezměněnému používání této známky při označování zboží, odporuje-li známka předpisům tohoto zákona.

Závěrečná ustanovení.

§ 24.

(1) Zákon tento nabude účinnosti šest měsíců po vyhlášení.

(2) Vztahuje se také na jednání, která sice před tou dobou byla započata, avšak teprve po ní byla dokonána anebo v nichž bylo pokračováno aneb jimiž způsoben byl po této lhůtě trvajícím stav přičiníc se ustanovením tohoto zákona. Leč i v tomto případě může nárok na náhradu škody podle tohoto zákona býti uplatněn jen ve příčině škody, která vznikla po té, kdy zákon nabyl účinnosti.

§ 25.

(1) Ministrům obchodu, zemědělství, spravedlnosti, financí a vnitra se ukládá, aby ve shodě se zúčastněnými ministry zákon tento provedli.

(2) Nařízení v §§ 3, 5 a 6 zmíněná budou vydána po předchozím slyšení korporací, jimž přísluší po zákonu zastupování dotyčných zájmů.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Novák v. r.

Dr. Dolanský v. r.

Dr. Hodža v. r.

Bečka v. r.

Malypetr v. r.